

הריטב"א דכל כמה דאכלי פת הוא בחיובו הראשון, ומבואר יותר להאמור"ק, ול"ע בזה.

סעודות ציום ע"ש, והיינו דלעולם נריך להשלים ג' הסעודות ע"ש.

מו. ומוצא הדברים נראה, בהכרעת הצרכ"י כנ"ל באוכל ג' הסעודות ציום, דסעודה שניה תו אינו חוזר בטעה צהמ"ז, דיט לדון, דבאמת עיקר פסק השו"ע סי' קפ"ח, דסעודה שלישית אינו חוזר בטעה, זה מחודש, דהמחבר צעמנו כבר כ' בסי' רנ"א דהעיקר כהסודרים לדרך פת, וא"כ קצ"ע לענ"ד בזה דחוששין זה לספק בטעה צהמ"ז, אבל כבר נפקס כן להלכה בשו"ע, וא"כ בכה"ג דאוכל סעודה שניה מדין צ' סעודות הראשונות, דלכו"ע חיובם צפת, היה נראה יותר דגם חוזר בטעה, ואף דלדדנו לבאר דגם דסעודה שניה שייך כן וכמש"נ לעיל, מ"מ לענ"ד דהצו ללא להוסיף אפסק דהשו"ע, ובשבת דנאמר תלמא דהיום, סגי דאמרינן דסעודה שלישית משלים בתרגימא, אבל לא להפקיע צ' סעודות מפת ול"ע בזה, והקצ"ה ינחנו בדרך אמת.

והנראה מזה, דכמו דמסתמא סעודה ראשונה ודאי דעיקרה צלילה [ומה"ט לרב חידקא ג' סעודות חוץ מהלילה], ומ"מ בלא אכל צלילה חייב בזה ציום, ה"נ סעודה ראשונה דהיום עיקר זמנה עד חצות, וכן סעודה שלישית עיקר זמנה לאחר חצות, ומ"מ בלא קיים כל סעודה דעיקר זמנה, אכתי קאי בחיוב הכללי דשלוש סעודות דנלמד מתלמא דהיום, ואו דפתיך בזה דין השלמה, ואלא דסעודה שלישית באכל לפני חצות, אכתי לא קיים עיקר חיובו, ומחויב לאכול משיגיע זמן המנחה, אבל שתי סעודות הראשונות בלא קיים צומנו, מחויב מיהא להשלים לעיקר החיוב דתלמא דהיום, אבל מ"מ תחילת דין כל סעודה צפ"ע צומנה וכש"נ צס"ד.

מו. במו"ש"ע סי' רנ"א, דזמן סעודה שלישית משיגיע זמן המנחה, דהיינו משש שעות למעלה, ואם עשאה קודם לכן לא קיים מצות סעודה שלישית, וזה עפ"י התו' והרא"ש ועוד. ונראה דהציאור כנ"ל, דלפני חצות הכל שייך לסעודת שחרית, ול"ש עוד סעודה, ואף לאחר זמן המנחה נחלק הזמן לסעודה אחרת. והנראה דצפשוטו מבואר מזה, דגם סעודת שחרית זמנה צדוקא עד חצות, ובצפשוטו לאחר חצות תו ל"ש צ' סעודות, דהכל סעודה אחת.

ובידיהו סתימת דברי השו"ע ריש סי' רפ"ח, דמבואר דאסור להתענות בשבת עד שש שעות, והיינו משום דהוי כזרק אבן לחמת כמבואר צט"ו וצמ"ב, משמע דאין כאן ציטול סעודה שניה, וגם הצ"ח שם לא הזכיר לזה, ול"ל משום דיכול להשלים וכנ"ל, ומיהו צמ"ב שם צס"א וצג"ד ישע דמותר ללמוד ולהתפלל עד חצות, וכ"ה גם צצ"ח סי' רמ"ב, ועא"ר שם, ואפשר סברת הצ"ח שם רק צמקיים הא דחזיו לד', וצמ"א שם אסור בזה. ויל"ע בכל זה.

וראיתי שכ"ה צלוצש ומוצא צתו"ש, דמבאר הא דזמן סעודה שלישית רק משיגיע זמן המנחה, דלפני כן שייך לסעודת שחרית, וכן מבאר הצ"ח סי' של"ד צדברי רש"י צנפלה דליקה, ונקט צפשיטות דזמן סעודת שחרית זה רק עד חצות ואח"כ עבר זמנה ע"ש. וצמ"ב שם סק"צ הביא להצ"ח דלאחר חצות אין מניל כ"א סעודה אחת, ולא העתיק המ"צ ללשון הצ"ח דלאחר חצות לא י"א סעודת שחרית [אם כי דהכרח תלי צו"ל], וצמ"ב שם צצפמ"ג מפקפק בזה, והפמ"ג שם הביא לזה, מהמבואר בסי' רע"ב בלא אכל צלילה דאוכל ג'

מח. ובבאור הגר"א סי' תמ"ד ס"א ד"ה וצמדינות וכו', מצ"ן להמ"א צס"ה המרדכי ועוד, וכ' דכן עיקר ע"ש, ודברי המ"א שם צערב פסק שחל בשבת, דצשחרית יפסיק סעודתו לשנים דהא י"א דיוצא בזה [סעודה שלישית], וכ"ה צמ"ב שם סק"ח צס"ה באור הגר"א דנכון לעשות כן ע"ש. ולכא' נטה דעת רבנו הגר"א, דיוצאין חובת סעודה שלישית גם צשחרית, אבל נראה מבואר דיסוד דברי רבנו הגר"א, להוכיח ולהכריע בלא כהרמ"א שם, דיקיים סעודה שלישית אחר המנחה צמיני פירות וכו', והגר"א מוכיח דאסור לאכול צע"פ גם מצה מצושלת, ומציא מהזוהר דסעודה זו נדחית מכל וכל בשבת זו, ועיקר דברי הגר"א דאין שום תקנה לאכול אחר המנחה, ולכן הביא להמ"א דלשוננו ג"כ דמ"מ גם צשחרית יפסיק סעודתו לשנים דהא י"א דיוצא בזה.